

Meditacions: Divendres de l'octava Pasqua

Reflexió per meditar divendres de l'octava de Pasqua. Els temes proposats són: Jesús sorprèn els seus deixebles des de la riba; Joan i Pere reconeixen el Senyor Ressuscitat; tots estem cridats a calar les xarxes.

DESPRÉS de les primeres aparicions a Jerusalem, els apòstols van tornar a la seva terra. Les dones els havien transmès un missatge de Crist

ressuscitat: «Que vagin a Galilea i que allà em veuran» (Mt 28, 10). A Cafarnaüm, anys enrere, havia començat l'aventura de la seva vocació, i allí volia el Senyor tornar-los a reunir. Un d'aquells dies diversos deixebles van sortir a pescar amb Pere i Joan al mar de Tiberíades. Com havia passat altres vegades, en clarejar van decidir tornar a terra amb la xarxa buida, després d'un esforç estèril que havia durat tota la nit. En aquestes circumstàncies, quan ja clarejava el sol, mentre feien les maniobres per atracar a la platja, «Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren» (Jn 21, 1-13). «Quan tot semblava acabat, novament, com al camí d'Emmaús, Jesús surt a trobar els seus amics. Aquest cop els troba al mar, lloc que fa pensar en les dificultats i les tribulacions de la vida»^[1].

Els deixebles, que no reconeixen en aquest moment el Senyor, escolten un estrany que se'ls adreça des de la riba amb una petició: «Nois, no teniu res per a menjar?» (*Jn 21, 5*). «Quina cosa més humana! —observa sant Josepmaria—. Déu dient a les criatures que li donin menjar. Déu necessitant de nosaltres. Que bonic, quina meravella de les grandeses de Déu! Déu ens necessita. Ningú no és necessari (...) i, tanmateix, et dic alhora que Déu ens necessita, a tu i a mi»^[2]. Els pescadors, cansats de bregar i decebut després d'una nit a la barca, responen negativament, gairebé sense mirar. Aleshores va venir Jesús, amb la seva omnipotència, per obrir-los els ulls carregats de son, per empènyer els seus cors a un pensament més profund, més de Déu, amb més visió sobrenatural. «Els digué: “Tireu la xarxa a la dreta de la barca, i pescareu”» (*Jn 21, 6*). Els deixebles es refiaren de Jesús, no sense cert recel,

perquè ja no els quedaven ganes de seguir pescant, volien arribar a la riba i anar a descansar com més aviat millor. La humilitat d'obrir-se a les paraules de Jesús, sempre amb una actitud nova, va donar pas al poder del Senyor en la vida d'aquells pescadors; un poder que sobrepassarà tots els seus càlculs i esperances.

FENT cas al foraster, van calar les xarxes a la dreta de la barca i de seguida van sentir el pes de la pesca, fins al punt que «no la podien treure de tant de peix com hi havia» (Jn 21, 6). En el cor de Joan —«el deixeble a qui estimava Jesús»— es va obrir pas, de mica en mica, una gran esperança. És possible que recordés el dia que Jesús el va escollir, en aquell mateix escenari, també després d'una nit de fatiga molt

semblant a aquesta. En reconèixer qui havia obrat el miracle, «diu a Pere: “És el Senyor”» (Jn 21, 17).

Joan és la millor representació de l'amor. Va saber estar al lloc del Calvari i ara té els ulls preparats per descobrir el Senyor que els mira des de la riba. «La puresa d'aquell home, el lliurament d'aquell home, que sempre s'havia conservat net, que no havia tingut cap vacil·lació, que s'havia donat a Déu del tot des de l'adolescència, fa que conegui el Senyor. Cal una especial sensibilitat per a les coses de Déu, una purificació. És cert que Déu també s'ha fet sentir de pecadors: Saule, Balaam... No obstant això, ordinàriament, Déu Nostre Senyor vol que les criatures, pel lliurament, per l'amor, tinguin una capacitat especial per conèixer aquestes manifestacions»^[3].

Quan Simó Pere va sentir les paraules de Joan, es va llançar al mar per anar més de pressa a trobar Jesús. «Pere és la fe. I es llança al mar, ple d'una audàcia meravellosa. Amb l'amor de Joan i la fe de Pere, fins on arribarem nosaltres?»^[4], es preguntava sant Josep maria. Al Senyor li agrada tant l'amor delicat de Joan, que sap veure, com la fe una mica impetuosa de Pere, que vol arribar tan de pressa com sigui possible a la riba. De la mateixa manera que a aquells dos apòstols, el Senyor ens necessita per arribar als cors dels homes, a cadascun amb el nostre caràcter, sense excloure ni tan sols els nostres defectes. Aquests sovint pesen molt, i els suportem amb la impressió que són un obstacle per als desitjos del Senyor. Els nostres defectes, però, són l'ocasió que Déu necessita per obrar els seus miracles de manera lliure i gratuïta. Davant d'ells, Déu no ens acusa; la

seva tendresa ens acull com som i
ens renova i impulsa per a la missió.

LA PESCA d'aquell matí va ser abundant i selecta. El Senyor els va demanar que li portessin alguns dels peixos que havien pescat. Pere, amb la destresa del qui coneix bé el seu ofici, va treure a terra la xarxa plena, per deixar-ho tot a prop del Senyor. És tan gran la seva emoció que, en acabar l'esmorzar que Jesús els havia preparat, van explicar un per un el que havien tret del llac: «Cent cinquanta-tres peixos grossos» (*Jn 21, 11*). La generositat del Senyor no coneix els càlculs. Els havia passat ja a Canà, en la multiplicació dels pans i peixos, i avui passa novament: la quantitat és magnànima. El Senyor no posa límits. Així ho assenyala després sant Pau als cristians de Roma, sabent que el lliurament de la

creu és el més gran de tots: «Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell?» (*Rm* 8, 32).

«Tireu la xarxa... i pescareu» (*Jn* 21, 6). La pesca de Crist necessita «pescadors d'homes» disposats a sortir de nit per pescar, disposats a llençar la xarxa seguint el mandat de la seva veu; pescadors que sàpiguen refiar-se més de Jesús que dels seus cansaments i experiències, que treballin per l'Evangelí amb la certesa que han estat enviats per ell. Tot i això, encara que el Senyor desitja que la pesca sigui abundant, els fruits arriben quan Déu vol, en la manera i el temps que tingui disposat. «En els misteriosos designis de la seva saviesa, Déu sap quan és temps d'intervenir. I aleshores, tal com la dòcil adhesió a la paraula del Senyor va fer que s'omplís la xarxa dels deixebles, així també en tots els

temps, inclòs el nostre, l'esperit del Senyor pot fer eficaç la missió de l'Església al món»^[5].

Mentre prenien els pans i els peixos preparats a la brasa per Jesús, els deixebles no van tenir el valor de preguntar-li qui era: «ja ho sabien que era el Senyor» (Jn 21, 12). També la gent que ens envolta, moguda per una profunda set de Déu, pregunta a Déu en el seu interior: «Tu, Jesús, qui ets? ¿Un home bo, un mestre que va donar a la humanitat lliçons precioses d'humanisme? ¿Ets només això o, en realitat, ets el Fill de Déu viu?»^[6]. A la terra, nosaltres som els seus deixebles, nosaltres volem solcar tots els mars. Amb l'ajuda de Maria, Reina dels Apòstols, sempre farem la pesca que Déu vol, en servei de l'Església i de totes les ànimes.

[1] Benet XVI, Homilia, 21-IV-2007.

[2] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 25-VI-1958.

[3] Ibid.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 266.

[5] Benet XVI, Homilia, 21-IV-2007.

[6] Francesc, Homilia, 14-IV-2013.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-divendres-de-loctava-
pasqua/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-divendres-de-loctava-pasqua/) (01/04/2026)